

Sygn. akt VI P 434/18 Pm

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Beata Piórek
Protokolant:	st. sekr. sądowy Monika Kłosek

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2019 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.

przeciwko J. N.

o odszkodowanie

I. Zasądza od pozwanego J. N. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. kwotę 245,50 zł (dwieście czterdzieści pięć złotych pięćdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 marca 2019 roku do dnia zapłaty

II. zasądza od pozwanego J. N. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. kwotę 97,50 zł (dziewięćdziesiąt siedem złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI P 434/18 Pm

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. N. kwoty 245,50 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wydania wyroku do dnia zapłaty i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania .

Powód wskazał, że pozwany w związku z zatrudnieniem na stanowisku wartownika praktykanta otrzymał komplet odzieży ochronnej stanowiącej umundurowanie pracowników (...). Zgodnie z kartą ewidencji ubioru służbowego pozwany otrzymał: koszulkę polo długi rękaw (dwie sztuki), rękawiczki, kamizelkę odblaskową, spodnie (dwie sztuki), kurtkę przejściową, kurtkę zimową, buty zimowe, pas (dwie sztuki), polar i plecak. W związku z rozwiązaniem umowy o pracę pozwany zobowiązany był do zwrotu kompletu otrzymanej odzieży ochronnej. Pozwany nie dokonał zwrotu butów zimowych i dwóch koszulek polo o łącznej wartości 245,50 zł.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 20 sierpnia 2018 roku w sprawie sygn. akt VI Np 72/18 nakazał pozwanemu zapłatę na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. kwotę 245,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty wraz z kwotą 67,50 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania w sprawie w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu albo wniósł w tymże terminie sprzeciw.

Pozwany J. N. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty wskazując, że był zatrudniony u powoda i otrzymał komplet odzieży ochronnej. Nadto o fakcie zaginięcia z uszkodzonej szafki butów i koszulek polo poinformował przełożonego A. Z.,

jednakże nie zostały podjęte żadne środki. Natomiast podczas pełnienia ostatniej służby w dniu 9 grudnia 2017 roku pozwany zgłosił fakt uszkodzenia zamka w szafce przełożonemu – dowódcy zmiany M. K.. Od dnia 10 grudnia 2017 roku pozwany przebywał na zwolnieniu lekarskim i nie monitorował sprawy.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany J. N. w dniu 5 grudnia 2017 roku został zatrudniony u powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. w oparciu o umowę o pracę na czas określony od dnia 5 grudnia 2017 roku na stanowisku wartownik – praktykant w pełnym wymiarze czasu pracy.

Pozwany w związku z zatrudnieniem na stanowisku wartownika praktykanta otrzymał komplet odzieży ochronnej stanowiącej umundurowanie pracowników. Zgodnie z kartą ewidencji ubioru służbowego pozwany otrzymał: koszulkę polo długi rękaw (dwie sztuki), rękawiczki, kamizelkę odblaskową, spodnie (dwie sztuki), kurtkę przejściową, kurtkę zimową, buty zimowe, pas (dwie sztuki), polar i plecak.

Dowódca zmiany ma na zapleczu co najmniej dwa zamki zapasowe, co umożliwia w razie zgłoszenia uszkodzenia, ich natychmiastową wymianę i zabezpieczenie rzeczy pracowników tak osobistych jak i stanowiących umundurowanie.

Pozwanemu została przydzielona indywidualna dwuczęściowa szafka, w której każda część zamykana była na osobny klucz. W szafkach tych przechowywana była odzież ochronna oraz prywatna pracowników.

Powód przepracował trzy – dwunastogodzinne służby a następnie od dnia 10 grudnia 2017 roku korzystał ze zwolnienia lekarskiego.

W dniu 9 grudnia 2017 roku pozwany nie zgłaszał przełożonemu – dowódcy zmiany M. K., że zamek w jednej części szafki nie jest sprawny, czy też, że niemożliwe jest zamknięcie szafki.

W dniu 15 grudnia 2017 roku pozwany złożył wypowiedzenie umowy o pracę z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia, który upływał dnia 31 grudnia 2017 roku.

W związku z zakończeniem zatrudnienia pozwany obowiązany był do zwrotu powierzonego kompletu odzieży ochronnej. J. N., mimo wezwań pracodawcy, nie zwrócił dwóch koszulek polo z długim rękawem i obuwia zimowego o łącznej wartości 245,50 zł.

(dowody: umowa o pracę k.7, wypowiedzenie k.7, faktura (...) k.8, faktura VAT nr: (...) k.9, karta ewidencyjna ubioru służbowego k.10, wezwanie k.11,13

zeznania świadka A. Z. k. 40-41 (zapis rozprawy z dn.21.11.2018r. 00:22:00-00:33:51, zeznania świadka M. K. k.46-47 (zapis rozprawy z dn.20.03.2019r. 00:02:27-00:08:36))

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o przedłożone do akt sprawy dokumenty. Dokumenty prywatne Sąd ocenił na podstawie art. 245 k.p.c., z którego wynika, że dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia wiarygodności przedmiotowych dowodów, przy czym ich treść, jak również autentyczność nie była kwestionowana przez strony postępowania.

Nadto Sąd uwzględnił zeznania świadków A. Z. oraz M. K., które w całości uznał za wiarygodne.

Zgodnie z depozycjami świadka A. Z. pracownicy ochrony przechowują odzież i obuwie robocze w szatni w metalowych szafkach, które zamykane są na klucz dostępny tylko pracownikowi. Świadek zeznał, że pozwany nie zgłaszał

niesprawnego zamka do szafki aż do czasu konieczności zwrotu odzieży ochronnej w związku z rozwiązaniem umowy o pracę. Świadek wskazał również, że dowódca zmiany posiada na zapleczu dodatkowe zamki w razie konieczności wymiany uszkodzonego.

Sąd dał wiarę również depozycjom świadka M. K., które w pełni korespondowały z zeznaniami świadka A. Z., a także znajdowały oparcie w dowodach dokumentarnych. Świadek zeznał, że jest dowódcą zmiany i w dniu 9 grudnia 2017 roku ani w innym dniu pozwany nie zgłaszał mu uszkodzenia zamka od szafki. Wskazał również, że szafki znajdujące się w szatni pracowniczej składają się z dwóch części, a każda z nich zamykana jest na klucz. Pracownicy trzymają w szafkach swoją odzież i umundurowanie służbowe.

Sąd dokonując oceny wiarygodności zeznań świadków miał oczywiście na uwadze, że są oni pracownikami powoda, jednakże brak podstaw do uznania, że zeznawali nieprawdę, zwłaszcza, że pozwany nie zaoferował dowodów przeciwnych.

Podkreślenia wymaga, że stan faktyczny w sprawie co do powierzenia pozwanemu odzieży ochronnej, jej wartości oraz braku zwrotu dwóch koszulek polo oraz obuwia zimowego pozostawał poza wszelkim sporem.

Wskazać dodatkowo należy, że pozwany J. N. w dniu 21 marca 2019 roku (k.50) wniósł o usprawiedliwienie nieobecności na rozprawie w dniu 20 marca 2019 roku, wskazując na sytuację zawodową, która uniemożliwiła stawiennictwo.

Usprawiedliwienie nie mogło zostać uwzględnione, albowiem zostało złożone po przeprowadzeniu w dniu 20 marca 2019 roku rozprawy, o której pozwany był prawidłowo zawiadomiony w dniu 21 listopada 2018 roku. Podkreślenia wymaga, że pozwany miał cztery miesiące, by wnieść o odroczenie rozprawy, mógł też wnieść o usprawiedliwienie swojej nieobecności na rozprawie wyznaczonej na dzień 20 marca 2019 roku, czego nie uczynił do momentu, kiedy rozprawa się odbyła, zaś usprawiedliwienie po terminie rozprawy jest nieskuteczne.

Powyższe skutkowało pominięciem dowodu z przesłuchania strony pozwanej z uwagi na nieusprawiedliwione niestawiennictwo na rozprawie w dniu 20 marca 2019 roku.

Przechodząc do oceny żądania w pierwszej kolejności wskazać należy, że odpowiedzialność z artykułu 124 k.p. dotyczy każdego mienia pracodawcy, powierzonego tylko jednemu pracownikowi z obowiązkiem zwrotu lub do wyliczenia się. Jeżeli pracownik nie wyliczył się z powierzonego mienia ponosi za to odpowiedzialność.

Koniecznymi przesłankami odpowiedzialności pracownika są prawidłowe powierzenie mienia w warunkach umożliwiających jego strzeżenie oraz nierozliczenie się przez niego z tego mienia. Rozliczenie się przez pracownika z powierzonego mienia polega na wykazaniu, że pozostaje ono nadal pod jego pieczęcią lub że zostało rozdysponowane zgodnie z prawem.

Prawidłowe powierzenie musi zapewniać udział pracownika przy ustalaniu ilości i jakości przekazanego mu mienia. Z reguły wymagane jest pisemne potwierdzenie tych okoliczności przez pracownika. Jeżeli pracodawca nie wykaże prawidłowego powierzenia mienia, nie może skutecznie dochodzić odszkodowania na podstawie art. 124 k.p. Nie wyłącza to jednakże możliwości ponoszenia przez pracownika odpowiedzialności według 114 -122 k.p.

Całkowity brak warunków umożliwiających dopilnowanie powierzonego mienia wywołuje takie same skutki jak jego wadliwe powierzenie (brak odpowiedzialności z art. 124 k.p., możliwość ponoszenia odpowiedzialności z art. 114-122) Częściowa wadliwość stworzonych przez pracodawcę warunków pracy oznacza jego przyczynienie się do powstania szkody (art. 117 § 1 k.p.). Jej skutkiem może być także obniżenie odszkodowania.

Pracownik nie ponosi tej odpowiedzialności, jeżeli nie powierzono mu prawidłowo mienia w warunkach umożliwiających dopilnowanie go, i odwrotnie – ponosi ją mimo braku tego oświadczenia, gdy mienie zostało prawidłowo powierzone i pracodawca stworzył odpowiednie warunki do jego strzeżenia.

Przepis art. 124 § 3 k.p. wprowadza domniemanie odpowiedzialności pracownika. **Pracodawcę obciąża bowiem dowód tylko dwóch okoliczności** wskazanych w § 1: **prawidłowego powierzenia mienia oraz nierozliczenia się z niego przez pracownika, czyli szkody i jej wysokości.**

Chcąc uwolnić się od odpowiedzialności, pracownik musi wykazać, czyli udowodnić, że szkoda powstała z przyczyn od niego niezależnych. Może korzystać w tym celu z wszelkich środków dowodowych, w szczególności z domniemań faktycznych (art. 231 k.p.c.). Jeżeli zatem pracownik udowodni okoliczności, za które nie odpowiada (np. wadliwe zabezpieczenie magazynu lub dopuszczanie przez pracodawcę do powierzonego mienia osób do tego nieuprawnionych), sąd może przyjąć, że okoliczności te stanowiły przyczynę lub współprzyczynę niedoboru, uwalniającą pracownika w całości lub w stosownej części od odpowiedzialności. Dokonując tej oceny, sąd musi uwzględniać wszystkie okoliczności sprawy, w tym również udowodnione przez pracodawcę zawinione naruszenia obowiązków przez pracownika.

Przywołać należy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 1998 r., (I PKN 79/98, OSNAPiUS 1999/11, poz. 357), **w którym stwierdził, że jeżeli zawinione zachowanie pracownika było zasadniczą przyczyną powstania szkody, to nie może się on bronić, że szkoda powstała z przyczyn od niego niezależnych (art. 124 § 3 k.p.).**

Pracownik może uwolnić się od odpowiedzialności za szkodę w mieniu powierzonym, jeżeli udowodni bądź wykaże z wysokim prawdopodobieństwem, że szkoda powstała na skutek zdarzeń od niego niezależnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2001 r., I PKN 288/00, OSNAPiUS 2002/23, poz. 570).

Pracodawca jest obowiązany udowodnić wysokość szkody. Odszkodowanie może być niższe od ustalonej wysokości niedoboru w razie przyczynienia się pracodawcy lub osoby trzeciej (art. 117 § 1 k.p.) oraz w sytuacjach określonych w art. 121 k.p.

(K.Jaśkowski, Komentarz do art. 124 Kodeksu pracy, st.pr. 15.02.2019r., System Informacji Prawnej LEX)

Na gruncie przedmiotowej sprawy prawidłowe powierzenie pozwanemu mienia w postaci odzieży ochronnej było bezsporne. Pozwany otrzymał komplet odzieży i obuwia stanowiące umundurowanie służbowe na stanowisku wartownika.

W ocenie Sądu pracodawca w sposób należyty zapewnił całkowicie bezpieczne warunki do przechowywania odzieży służbowej w postaci dwóch szafek zamykanych na klucze, które pozostawały w dyspozycji tylko pracownika.

Nadto co istotne, w razie zepsucia się zamka w szafce pracowniczej dowódca zmiany dysponował zapasowymi zamkami, których wymiana nie stwarzała żadnych problemów, oczywiście po uprzednim zgłoszeniu przez pracownika takiej sytuacji.

W tym miejscu wskazać należy, iż Sąd uznał za całkowicie niewiarygodne twierdzenia pozwanego, że zamek z jednej z użytkowanych przez niego szafek był uszkodzony o czym miał zgłaszać dowódcy zmiany M. K.. Świadek M. K. bowiem zaprzeczył, że pozwany zgłaszał o takim fakcie, również uszkodzenia zamka nie zgłaszał i nie miał w tym zakresie żadnej wiedzy A. Z.. Nie sposób przy tym pominąć także, że po pierwsze dowódca zmiany posiadał w dyspozycji dodatkowe zamki w razie właśnie zepsucia się w szafce pracowniczej. Po wtóre wymiana takiego zamka nie sprawiała najmniejszych kłopotów. Zatem można uznać, że gdyby faktycznie pozwany zgłosił przełożonemu, że jego zamek uległ uszkodzeniu, zostałby on natychmiast wymieniony, gdyż nie było żadnych przeszkód, by nie uwzględnić zgłoszenia pozwanego.

Ponadto system zabezpieczeń, jak i kontroli u powoda, który zajmuje się ochroną przedsiębiorstwa petrochemicznego w rzeczywistości czynił zagarnięcie odzieży i obuwia przez osobę nieuprawnioną nieprawdopodobnym. Zdaniem Sądu gdyby faktycznie doszło do kradzieży, to pozwany w sposób oficjalny i sformalizowany powiadomiłby pracodawcę o tej okoliczności, choćby właśnie po to, by uwolnić się od obowiązku zapłaty za powierzoną i niezwróconą odzież i obuwie.

Dalej wskazać należy, że bezsporne pozostawało, że pozwany nie zwrócił dwóch koszul polo oraz obuwia zimowego, a wartość została przez powoda wykazana fakturami zakupu (k.8,9). Wartość odzieży niezwróconej pracodawcy nie była również kwestionowana przez pozwanego. Podkreślenia także wymaga, że z uwagi na to, że pozwany pełnił zaledwie trzy służby każda po dwanaście godzin i de facto nie używana była niezwrócona odzież i obuwie, nie może być mowy o jej amortyzacji czy też jej zużyciu.

Nadto nie zaistniały żadne obiektywne przeszkody w rozliczeniu się przez pozwanego z powierzonego mienia, które zdejmowałyby z niego odpowiedzialność za powierzone z obowiązkiem rozliczenia mienie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy na podstawie art. 124 §1 pkt 2 k.p. zasądził od pozwanego J. N. kwotę 245,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 marca 2019 roku do dnia zapłaty, o odsetkach orzeczono na mocy art. 481 kc w zw. Z art. 300 k.p. od dnia wyrokowania.

Na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 j.t.) zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 97,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.